

บันทึก

เรื่อง การกำหนดจำนวนรถยนต์สี่ล้อรับจ้างบรรทุกคนโดยสารไม่เกินเจ็ดคน
ที่จะจดทะเบียนในกรุงเทพมหานครตามกฎหมายกระทรวงออกตามความใน
พระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ ยังคงมีผลใช้บังคับหรือไม่
ตีความมาตรา ๓๘ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓
และมาตรา ๕ และมาตรา ๗๐ แห่งพระราชบัญญัติ พ.ศ. ๒๕๒๒)

สำนักนโยบายและแผนมหาดไทยได้มีหนังสือ ด่วนมาก ที่ มท ๐๓๐๕/๓๕๓๕
ลงวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๒๘ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า ในการประชุมของ
คณะกรรมการพิจารณาปัญหาการผิดกฎหมายและการประกอบรถยนต์รับจ้าง ซึ่งมีรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงมหาดไทยเป็นประธานกรรมการ มีปัญหาว่า โดยที่ข้อ ๓ แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒๘
(พ.ศ. ๒๕๐๔) ออกตามความในพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม
โดยกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๔ (พ.ศ. ๒๕๑๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติรถยนต์
พุทธศักราช ๒๔๗๓ ได้กำหนดจำนวนรถยนต์สี่ล้อรับจ้างบรรทุกคนโดยสารได้ไม่เกินเจ็ดคนที่จะ
จดทะเบียนในกรุงเทพมหานครไว้ไม่เกินหนึ่งหมื่นสามพันห้าร้อยคัน แต่พระราชบัญญัติรถยนต์
พุทธศักราช ๒๔๗๓ ถูกยกเลิกแล้วโดยพระราชบัญญัติ พ.ศ. ๒๕๒๒ และมาตรา ๗๐
แห่งพระราชบัญญัติ พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้บัญญัติว่า “บรรดากฎกระทรวง คำสั่ง หรือประกาศ
ที่ออกตามพระราชบัญญัติ พุทธศักราช ๒๔๗๓ ให้ยังคงใช้บังคับได้ต่อไปเพียงเท่าที่ไม่ขัด
หรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้ จนกว่าจะมีกฎกระทรวง คำสั่ง หรือประกาศตามพระราชบัญญัตินี้
ใช้บังคับ” แต่พระราชบัญญัติ พ.ศ. ๒๕๒๒ ไม่มีบทบัญญัติในเรื่องการควบคุมจำนวน
รถยนต์รับจ้างบรรทุกคนโดยสารในจังหวัดหนึ่ง ๆ ไว้ จึงมีปัญหาคำถามในข้อ ๓ แห่ง
กฎกระทรวง ฉบับที่ ๒๘ (พ.ศ. ๒๕๐๔) ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎกระทรวงฉบับที่ ๓๔ จะขัด
หรือแย้งกับพระราชบัญญัติ พ.ศ. ๒๕๒๒ อันจะทำให้ไม่มีผลใช้บังคับต่อไปหรือไม่ สำนัก
นโยบายและแผนมหาดไทยจึงขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็นเพื่อเป็น
แนวทางในการปฏิบัติงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่อไป

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๕) ได้พิจารณา
ปัญหาดังกล่าว ประกอบกับคำชี้แจงของผู้แทนกระทรวงมหาดไทย (สำนักนโยบายและแผน
มหาดไทยและกรมตำรวจ) แล้ว มีความเห็นดังต่อไปนี้

พระราชบัญญัติ พุทธศักราช ๒๔๗๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย
พระราชบัญญัติ (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๑๗ ได้บัญญัติให้อำนาจรัฐมนตรีออก
กฎกระทรวงในเรื่องต่าง ๆ รวมทั้งการกำหนดจำนวนรถยนต์รับจ้างบรรทุกคนโดยสารไว้ในมาตรา
๓๘ ดังนี้

“มาตรา ๓๘ ให้เสนาบติมีอำนาจออกกฎว่าด้วย

(๑) น้ำหนักบรรทุกทุกอย่างมาก หรือกำหนดจำนวนคนโดยสารอย่างมาก สำหรับรถยนต์ส่วนบุคคลชนิดบรรทุกของและรถยนต์สาธารณะทุกชนิด

(๒) สีและเครื่องหมายสำหรับรถยนต์สาธารณะ

(๓) เครื่องแต่งกายและเครื่องหมายคนขับรถยนต์สาธารณะ

(๔) ขนาดแผ่นป้ายเครื่องหมายอื่นๆ ที่เกี่ยวกับการจดทะเบียน

(๕) ให้รถยนต์ที่จะจดทะเบียนแล้วแสดงเครื่องหมายอย่างใดไว้ ณ ที่ใดในรถยนต์

(๖) กำหนดขนาดกว้างยาวและน้ำหนัก รวมทั้งน้ำหนักบรรทุกแห่งรถยนต์ที่จะให้เดินบนทางสายใดได้และไม่ได้

(๗) เงื่อนไขในการใช้ล้อยางตัน

(๘) เงื่อนไขในการฝึกหัดขับรถยนต์

(๙) กำหนดขนาดที่นั่งและระวางบรรทุกของและคนโดยสาร

(๑๐) กำหนดและการใช้เครื่องอุปกรณ์ที่จะติดรถ เช่น โคม เครื่องมองหลัง เครื่องห้ามล้อ แตร เครื่องระบับเสียงท่อไอเสีย

(๑๑) เงื่อนไขในการที่จะอนุญาตให้รถยนต์ที่มีล้ออย่างอื่นนอกจากล้อยางเดินบนถนนหรือทางหลวง

(๑๒) ค่าธรรมเนียมสำหรับเครื่องหมายพิเศษ เครื่องหมายทะเบียน หรือเครื่องหมายอื่นอันเกี่ยวกับการจดทะเบียนประจำปี ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตขับรถยนต์ ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตเดินรถประจำทาง และค่าธรรมเนียมการออกใบแทน การแก้ไขทะเบียนเมื่อเปลี่ยนเจ้าของรถ การตรวจทะเบียนและแก้แบบคำร้อง และค่าธรรมเนียมอื่นๆ อันจะต้องเรียกตามพระราชบัญญัตินี้

(๑๓) เงื่อนไขในการใช้รถยนต์ ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตรถยนต์ ใบอนุญาตขับรถยนต์ และค่าเครื่องหมายประจำรถยนต์ ตามอนุสัญญาว่าด้วยการจราจรทางน้ำ ทำ ณ นครเจนีวา ค.ศ. ๑๙๔๙ ซึ่งประเทศไทยได้ภาคยานุวัติเมื่อวันที่ ๑๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๐๕

(๑๔) จำนวนรถยนต์รับจ้างบรรทุกทุกคนโดยสารในจังหวัดหนึ่งๆ

(๑๕) ทวิ กำหนดขนาดหรือกำลังของเครื่องยนต์และเงื่อนไขในการรับจดทะเบียนหรือแก้ไขทะเบียนรถยนต์

(๑๕) ตริ กำหนดอัตราค่าจ้างบรรทุกทุกคนโดยสารหรือของ

(๑๕) จัตวา ห้ามมิให้ใช้รถยนต์บางชนิดในเขตหนึ่งเขตใด

(๑๕) เบญจ ให้จดทะเบียนรถยนต์บางชนิดในบางจังหวัด

(๑๕) ฉ จำนวนรถยนต์รับจ้างระหว่างจังหวัดและกำหนดเขตท้องที่สำหรับรถยนต์ดังกล่าว

(๑๕) สัตต เครื่องแต่งกายและเครื่องหมายของคนขับรถยนต์บริการธุรกิจและรถยนต์บริการทัศนาจร

(๑๔) อัญญุ ลักษณะและขนาดหรือกำลังของเครื่องยนต์ และของรถยนต์ที่ใช้เป็นรถยนต์สาธารณะ รถยนต์บริการธุรกิจ หรือรถยนต์บริการทัศนาจร

(๑๔) นว การมีและการใช้เครื่องสื่อสารระหว่างรถยนต์กับศูนย์บริการหรือสถานที่อื่น

(๑๔) ข้อความอื่น ๆ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้”

จากบทบัญญัติมาตรา ๓๘ จึงได้มีการออกกฎกระทรวงกำหนดจำนวนรถยนต์สี่ล้อรับจ้างบรรทุกคนโดยสารได้ไม่เกินเจ็ดคนที่จดทะเบียนในกรุงเทพมหานครไว้ ไม่เกินหนึ่งหมื่นสามพันห้าร้อยคัน (ข้อ ๓ แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒๘ (พ.ศ. ๒๕๐๔) ออกตามความในพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๓๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๔ (พ.ศ. ๒๕๑๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓) ต่อมาได้มีพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ใช้บังคับ และให้ยกเลิกพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ และพระราชบัญญัติรถยนต์ฉบับที่แก้ไขเพิ่มเติมทั้งหมด ซึ่งมีผลให้บรรดากฎกระทรวง คำสั่ง หรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ ถูกยกเลิกไปด้วย แต่เนื่องจากมาตรา ๗๐ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้บัญญัติว่า “บรรดา กฎกระทรวง คำสั่ง หรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ ให้ยังคงใช้บังคับได้ต่อไปเพียงเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้ จนกว่าจะมีกฎกระทรวง คำสั่ง หรือประกาศตามพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ” ปัญหาที่จะต้องพิจารณาคือ ความในข้อ ๓ แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒๘ (พ.ศ. ๒๕๐๔) ฯ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๔ (พ.ศ. ๒๕๑๓) ฯ ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ หรือไม่

เมื่อได้พิจารณาพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ แล้วไม่ปรากฏว่ามีบทบัญญัติที่ให้อำนาจรัฐมนตรีกำหนดจำนวนรถยนต์รับจ้างบรรทุกคนโดยสารในจังหวัดหนึ่ง ๆ ทำนองเดียวกับที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๘ (๑๔) แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๑๗ แต่อย่างใด บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ที่ให้อำนาจรัฐมนตรีออกกฎกระทรวงในเรื่องต่าง ๆ มีในมาตรา ๕ ดังนี้

“มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งนายทะเบียน กับออกกฎกระทรวงกำหนดกิจการอื่นและกำหนดในเรื่องดังต่อไปนี้

(๑) ลักษณะ ขนาด หรือกำลังของเครื่องยนต์ และของรถที่จะรับจดทะเบียนเป็นรถประเภทต่าง ๆ เงื่อนไขการเปลี่ยนแปลงลักษณะ ขนาด หรือกำลังของเครื่องยนต์ และของรถสำหรับรถประเภทดังกล่าว และการแก้ไขเพิ่มเติมทะเบียนรถและใบคู่มือจดทะเบียนรถที่ได้เปลี่ยนแปลงแล้ว

(๒) เครื่องอุปกรณ์สำหรับรถและการใช้เครื่องอุปกรณ์ดังกล่าว เช่น โคม เครื่องมองหลัง แตร เครื่องระงับท่อไอเสีย เครื่องสัญญาณไฟ เครื่องปัดน้ำฝน และเครื่องอุปกรณ์อื่นที่จำเป็น

(๓) เครื่องสื่อสาร และการใช้เครื่องสื่อสารระหว่างรถกับศูนย์บริการหรือสถานที่อื่น

(๔) แผ่นป้ายทะเบียนรถ เครื่องหมายประเภทรถ และเครื่องหมายอื่นรวมทั้งวิธีแสดงแผ่นป้ายและเครื่องหมายดังกล่าว

(๕) สีและเครื่องหมายสำหรับรถยนต์สาธารณะ

(๖) น้ำหนักบรรทุกอย่างมาก และจำนวนคนโดยสารอย่างมาก สำหรับรถยนต์ส่วนบุคคลและรถยนต์สาธารณะ

(๗) เงื่อนไขในการใช้ล้อยางตัน

(๘) ประเภท ขนาด และน้ำหนักของรถที่จะไม่ให้เดินบนทางที่มีใช้ทางหลวง

(๙) เงื่อนไขในการใช้รถที่มีล้ออย่างอื่นนอกจากล้อยางเดินบนทางที่มีใช้ทางหลวง

(๑๐) ประเภทที่ต้องกำหนดอายุการใช้ในเขตที่กำหนด

(๑๑) ประเภทที่ห้ามใช้เงินในเขตที่กำหนด

(๑๒) การงดรับจดทะเบียนรถประเภทใดประเภทหนึ่งในเขตที่กำหนด

(๑๓) จำนวนรถยนต์รับจ้างระหว่างจังหวัด จังหวัดต้นทางและจังหวัดปลายทางสำหรับรถยนต์ดังกล่าว

(๑๔) อัตราค่าจ้างบรรทุกทุกคนโดยสารสำหรับรถยนต์สาธารณะ

(๑๕) เครื่องแต่งกาย เครื่องหมาย และการแสดงบัตรประจำตัวคนขับรถยนต์สาธารณะ รถยนต์บริการธุรกิจ และรถยนต์บริการทัศนาจร

(๑๖) หลักสูตรและอุปกรณ์การสอนแลฝึกหัดขับรถของโรงเรียนฝึกหัดขับรถ

(๑๗) ค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตราท้ายพระราชบัญญัตินี้

(๑๘) กิจกรรมอื่นเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้”

จะเห็นได้ว่าในมาตรา ๕ (๑๒) และ (๑๓) ยังมีหลักการที่ให้ออกกฎกระทรวงงดรับจดทะเบียนรถประเภทใดประเภทหนึ่งในเขตที่กำหนด และออกกฎกระทรวงกำหนดจำนวนรถยนต์รับจ้างระหว่างจังหวัด จังหวัดต้นทางและจังหวัดปลายทางสำหรับรถยนต์ดังกล่าว ทำนองเดียวกับที่มีบัญญัติไว้ใน (๑๔) เบญจ และ (๑๕) ฉ ของมาตรา ๓๘ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๑๗ แต่พระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ไม่มีบทบัญญัติที่ให้กำหนดจำนวนรถยนต์รับจ้างบรรทุกทุกคนโดยสารในจังหวัดหนึ่ง ๆ ได้ทำนองเดียวกับมาตรา ๓๘ (๑๔) เดิม ดังนั้น จึงต้องตีความว่าพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ไม่มีความมุ่งหมายจะให้มีการกำหนดจำนวนรถยนต์รับจ้างบรรทุกทุกคนโดยสารในจังหวัดหนึ่ง ๆ คงประสงค์จะให้กำหนดจำนวนรถยนต์รับจ้างระหว่างจังหวัดเท่านั้น

ปัญหาว่าจะตีความได้หรือไม่ว่า “การงดรับจดทะเบียนรถประเภทใดประเภทหนึ่งในเขตที่กำหนด” ตามมาตรา ๕ (๑๒) แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ มี

ความหมายเป็นการกำหนด “จำนวนรถยนต์รับจ้างบรรทุกคนโดยสารในจังหวัดหนึ่ง ๆ” ได้ด้วย กล่าวคือ มีการกำหนดไว้ล่วงหน้าว่าเมื่อได้รับจดทะเบียนรถยนต์สี่ล้อรับจ้างบรรทุกคนโดยสารได้ ไม่เกินเจ็ดคนครบตามจำนวนที่กำหนด เช่น สองหมื่นคันแล้ว จะได้รับจดทะเบียน เป็นต้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๕) เห็นว่า ไม่อาจตีความเช่นนั้นได้ด้วยเหตุผลดังนี้

๑. ดังได้กล่าวมาแล้วข้างต้นว่า พระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติรถยนต์ (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๑๗ ได้บัญญัติให้อำนาจรัฐมนตรีออกกฎกระทรวงกำหนดจำนวนรถยนต์รับจ้างบรรทุกคนโดยสารในจังหวัดหนึ่ง ๆ ออกกฎกระทรวงจดทะเบียนรถยนต์บางชนิดในบางจังหวัด และออกกฎกระทรวงกำหนดจำนวนรถยนต์รับจ้างระหว่างจังหวัดฯ แต่พระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ บัญญัติให้อำนาจรัฐมนตรีออกกฎกระทรวงจดทะเบียนรถประเภทใดประเภทหนึ่งในเขตที่กำหนดและออกกฎกระทรวงกำหนดจำนวนรถยนต์รับจ้างระหว่างจังหวัดฯ เท่านั้น ไม่ได้บัญญัติให้อำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดจำนวนรถยนต์รับจ้างบรรทุกคนโดยสารในจังหวัดหนึ่ง ๆ ไว้ด้วยแสดงว่าพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ไม่มีความมุ่งหมายจะให้มีการกำหนดจำนวนรถยนต์รับจ้างบรรทุกคนโดยสารในจังหวัดหนึ่ง ๆ ได้

๒. ความในมาตรา ๕ (๑๒) แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้บัญญัติไว้ชัดเจนว่า ให้รัฐมนตรีมีอำนาจออกกฎกระทรวง “งดยจดทะเบียนรถประเภทใดประเภทหนึ่งในเขตที่กำหนด” การออกกฎกระทรวงในเรื่องนี้จึงกำหนดได้เพียงสองกรณีคือ กำหนดประเภทของรถที่จะจดทะเบียน และกำหนดเขตที่จะจดทะเบียน การกำหนดจำนวนรถเพื่อจะจดทะเบียนจึงอยู่นอกเหนือขอบเขตดังกล่าว

๓. เหตุผลประการสุดท้ายที่แสดงว่าการกำหนดจำนวนรถและการงดยจดทะเบียนไม่อาจตีความเป็นอย่างเดียวกันได้ เพราะในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ นั้นเอง มีทั้งคำว่า “กำหนดจำนวน” (มาตรา ๕ (๑๓)) และ “งดยจดทะเบียน” (มาตรา ๕ (๑๒)) ซึ่งแยกต่างหากคนละอนุมาตรา ซึ่งถ้าประสงค์จะให้ความหมายอย่างเดียวกันแล้วก็ควรใช้ถ้อยคำอย่างเดียวกัน

อนึ่ง มีปัญหาต่อไปอีกว่ารัฐมนตรีจะอาศัยอำนาจตามความมาตรา ๕ (๑๔) แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ที่ให้ออกกฎกระทรวงกำหนดกิจการอื่นเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ เพื่อกำหนดจำนวนรถยนต์รับจ้างบรรทุกคนโดยสารที่จะจดทะเบียนในจังหวัดหนึ่ง ๆ ได้หรือไม่ คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๕) เห็นว่า รัฐมนตรีไม่อาจอาศัยอำนาจตามมาตรา ๕ (๑๔) แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ออกกฎกระทรวงกำหนดจำนวนรถยนต์รับจ้างบรรทุกโดยสารในจังหวัดหนึ่ง ๆ ได้เพราะขัดต่อเจตนารมณ์ของกฎหมายดังกล่าวมาแล้วข้างต้น และการออกกฎกระทรวงกำหนด “กิจการอื่นเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้” จะต้องอยู่ในขอบเขตที่ว่าพระราชบัญญัตินี้ให้อำนาจหรือมีความมุ่งหมายจะให้มีการกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งได้เสียก่อน แล้วจึงออกกฎกระทรวงเพื่อกำหนดรายละเอียดในการปฏิบัติการเกี่ยวกับการนั้น เมื่อพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒

ไม่มีบทบัญญัติให้อำนาจกำหนดจำนวนรถยนต์รับจ้างบรรทุกโดยสารในจังหวัดหนึ่ง ๆ ไว้ รัฐมนตรีจึงไม่อาจอาศัยอำนาจตามมาตรา ๕ (๑๘) แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ออกกฎกระทรวงกำหนดจำนวนรถยนต์รับจ้างบรรทุกคนโดยสารในจังหวัดหนึ่ง ๆ ได้

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๕) จึงมีความเห็นว่า ความในข้อ ๓ แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒๘ (พ.ศ. ๒๕๐๔) ออกตามความในพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓๘ (พ.ศ. ๒๕๑๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ ที่กำหนดจำนวนรถยนต์สี่ล้อรับจ้างบรรทุกคนโดยสารได้ไม่เกินเจ็ดคนที่ จะจดทะเบียนได้ในกรุงเทพมหานครนั้น ไม่มีผลใช้บังคับตั้งแต่พระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ใช้บังคับ เพราะเป็นข้อความที่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ อย่างไรก็ตาม เมื่อใดทางราชการเห็นว่าจำนวนรถที่รับจดทะเบียนไว้นั้นมีเพียงพอแล้ว ก็อาจออกกฎกระทรวงงดรับจดทะเบียนรถประเภทดังกล่าวตามมาตรา ๕ (๑๒) แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้

(นายวัฒนา รัตนวิจิตร)

รองเลขาธิการฯ

รักษาราชการแทน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ตุลาคม ๒๕๒๘